

Զ

ԱՌԱՋՆՈՐԴԻՔ ԳԱՂԹԱԿԱՆ ՔՐԻՍՏՈՆԷԻՑ

Խառթախա՛ գաղթականութեան խնդրոյն առաջնորդութեան մեծ պատիւը Յունաց Իգնատիոս մետրապօլտին կու տայ բոլորովին. (ինքն ևս նոյն ազգէն է). և Հայոց առաջնորդքը ըստ ձեռանէ կամ իբրև երկրորդական անձինք կը դնէ: Մեք մեր կողմանէ ամբողջապէս այդ պատիւը յոյն մետրապօլտին ժառանգութիւն կը թողումք, սեփականելով ազգիս առաջնորդաց՝ կրած բազմապատիկ վիշտերը: Սակայն ազգիս վերջին ժամանակի գրիչք չեն յօժարիլ բոլորովին մետրապօլտին սեփանակել այն պատիւը. այլ մի մասն կը շնորհեն ժամանակին թեմակալ առաջնորդին Հայոց Ռուսաստանու, Յովսեփայ Երկայնաբազուկ — Արղութեանց արքեպիսկոպոսին, որ թէպէտ անձամբ գլուխ կեցած չէ գործոյս, այլ տէրութեան հետ բանագնացութեանց միջոց մեծ դեր խաղացել է. ինքն Արղութեանց սրբազան կը հաստատէ զայն յետագայ բանիւք. « Զամս երկուս ՚ի դրունս մեծի կայսրուհւոյն դեգերեցաք »: Սա ինքն հանդիսապէս օրհնած է 1779 ին, նոր գաղթականաց Գօնի եղերք Նախիջևան քաղաքին հիմը, և ապա չորս տարի վերջը (1783 ին) քաղաքի կեդրոնը դրած է Ս. Լուսաւորիչ հոյակապ եկեղեցւոյն հիմը, պարզ և յիշատակ թողալ եկեղեցւոյն արծաթապատ ընտիր գրչագիր աւետարան մի, ինքնագիր յիշատակարանաւ. յորում կը գրէ իրեն ո՛վ և ուստի վիճելը, և եկեղեցւոյն համար պերճանօք կը յա-